

ΡΟΜΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τέταρτον ἀριθμὸν ἔχοντες
ὄσῃ κλεινὴν ἐβροῦμεν γῆν τὴν Παρθενών.

Ἐικοστὴ Σεπτεμβρίου κ' ἑβδόμη,
κ' ἀπὸ λάσπας γεμίζουσ' οἱ ἄρσοι.

**Ἐφεύδθων ἀναμνήσεις
μὲ τῶσδε συγμνήσεις.**

Θεοῦ συχαρηθρία
γὰ τὰ πολλὰ μαρτύρια,
καὶ νίκης ἐπιδοθρία
νὰ παῖς ἢ μουσική.

Ἄντ' ὠρα δ' ἀνά,
γλυκεία μου καρδιάνα,
οἴκε μου, καρδιάνα,
στρατῖνα καὶ χεῖν.

Ἐμπρὸς ὅτ' ἀπὸ τῆς τῶρα,
τὸ βῆμα μας ταχὺ,
κ' ἄς παῖς ἢ κλαπαδόρα
κ' ἢ οὐλίπης ἄς ἤχη.

Καὶ σὺν ἄλλῃ χειρῶνας
νὰ λέρε κατὰ μόνες
δοκίσεων ἀγῶνας,
μακρὸς πελοπορίας
καὶ τῶσδε ἱστορίας.

Κι' ἔταν τὸ ἐροδοῖο,
κατ' ἰβος δορυφόρο,
τὰ κόκκαλα περὶ.

Νὰ θυμηθοῦμε μάχας
οἱ κείποι καὶ οἱ ἄχαρ,
οἱ λῶροι καὶ βουνα.

Εἶναι γλυκὸ παιδί μου, νουνοῖς νὰ κοκκαλιῶν
κ' ἔσω νὰ παύθῃ χροῖν,
καὶ σὺ κοντὰ σὺν τῷ κ' νὰ διηγηθῶ μάχας
καὶ δυνατὸ κηρύττ,
καὶ γύρω σου καθένας τὸ στόμα τοῦ σὺν χάρας
μὲ πῦρ ἢ ν' ἀνάγη.

Ὅμως αὐτὸ νομίζω γλυκύτερον ἀκοῆν
τὴν ραχοκοκαλίαν σου σὺν ἤλιῳ νὰ διεραίνῃ,
νὰ λές γὰρ τὰς ἀσκήσεις καμνῆ σπουδαία γνήθῃ
καὶ σγῶλια νὰ κάνῃς κ' ἔτσι νὰ ἐσθμαινῃς.

Ἄλλ' ὅμως εἶναι μέγα μέσο οἱ καρνεῖνες
νὰ σούρχεται μανία
γὰ κλέθ προηγουμένα,
καὶ σὺ καλὰ κάθοομενα

Ἔτος χίλια κ' ὀκτώ κ' ἑκατόσσα,
νέα δ' ἄρσις Ρωμαίων μὲ τὴν γλῶσσα.

Πενήντα δύο μέρω καὶ χίλια
καὶ Νεοτούριων φιλῶ τὰ χεῖλια.

νὰ σπᾶς ποτήρια, πιάτα, ν' ἀνάγῃς, νὰ κερῶνυς,
χωρὶς νὰ τὰ πληρώνῃς.

Ἐς ἔπλεον πυραμίδες
τριγύρω, στρατιώται,
ἐπληθῶτε τῆς ἀρίθης
καὶ πίνετε καὶ τρώετε.

Καθίστα γύρω γύρω, παιδί τῆς φαντασίας,
τοῦ πυροβολικοῦ,
καὶ τῆς καρβαλαρίας
καὶ τοῦ μηχανικοῦ.

Ἐμπρὸς .. καθὶς ἄς λέθ
τὰ παρασμένα κληθ,
κ' ἔκιστα νὰ θυμῖται
ζυκνὸς καὶ σὺν κομῖται.

Ἄς ὀμλῇ καθένας ἀπόμαχος εὐδαίμων
ἐν νόμῳ κ' εὐθυμῖα,
κ' ἀνάμνησις καμνῖα
δὲν συγκνεῖται τοσοῦτον δόσον ἢ τὴν πολέμων.

Μέσο οἱ καρνεῖνες, οἱ σπῆτῃς, καὶ οἱ ἄρσοι σ,
ἄς λέθ γὰρ τοὺς τρώους,
τὸν γδοῦπον καὶ τὸν οὐλῶν
φευδομαχῶν μεγάλων.

Ἐλάτε, κ' ὀλέονε
νὰ λέτε καὶ σ' ἑμένα
καρὶ φευδοπολέμου,
κ' ἔγω τὸν νεκρὸν μου
σὺν Μπέρης νὰ καταβῶ
κ' ἔχθροὺς νὰ ταλανίζω.

Ἀναπολέτε μάχας κ' ἔγω φρετῆ νὰ πάρω,
κ' ἔλα, παῖς φαντάσο,
καί πῆς μου τὰς ἐρόδους καὶ τὰς περπατίας
τῆς νίκης ἐκατρατίας.

Μὲ λεβεντῆ καὶ χεῖρ
οἴμοσε, καρβαλάρη,
καὶ λέγε σ' ἐνα τέκνον ἀρηφίλου Μούσης
τῆς τῶσδε ἐπαλάσις κ' ἔκιστα τῆς συγροῦσις.

Μὲ καρνεῖνὸς σὺν χεῖρ
λέγε μου, κανονέθρη,

πώς εμπορούμ' εὐκόλως νὰ σκιάσωμε κανόνι,
κι ἔσποιος χρωστέι μονάχα μὲ φάπια γὰ πληρήνη.

Ἐπάνω ὅτ' ἀσκήσεις
θέλω ν' ἀκούσω κρίσεις
κι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐλοῦμαι, μὰ κι ἀπὸ μὲ τὸν ἴδιον...
ἔ'καφετ' ἤ, γὰ φέρε δευτερον γουφουλθιον.

**Βροχή, θεομηνία,
κι ἄκρα φιλοξενία.**

Θυμηθῆτε... μὰ φορὰ
δίχως ἔνοσφαιρα πυρὰ
πολεμήσαμε κι ἔμεις
ὅτ' ἀπέδια τῆς τιμῆς.

Ραπατάου, ραπατόσ,
τὰ ταμπούρα τοῦ στρατοῦ,
δῆνα, σάλπιγγε μουσική,
μὰρς ἔδω και σὶπ ἐκεί.

Κι ἔτρεχε νὰ δῆ τὸν Ἀρη
ἀρεϊμάνιον ἀφροῦσι...
κάθε τόσο σὸ ποδάρι,
ἐξεγέρσεις και γιουρούσι...

Κανεὶς δὲν ἔμενε νεοθρός,
ἔδρα τὸ σῶμα μας κι ὁ νοῦς,
ἐκαίνο ἦτον Ἐρυθρός,
κι ἐκαίνο ἦτο Κιανουός.

Ὁ μὲν ἐπῆρχετο ταχὺς
μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα,
ὁ δὲ μὲ φθόγγους λαχῆς
ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα.

Ἐπῆρχοντο φαλαγγίδων
κι ἀφοῦσκωναν μικτήρες,
κι ἦτον ὁ πόλεμος σχεδόν,
ὡς λέγουσιν ἐπι θύραις.

Ἐδίδοντο τὰ θέματα
συγκρούσεως ἀγρίας,
κι ἐμάχοντο ὅτ' ἀέμματα
μετὰ πολλῆς ἀνδρείας.

Ἐν τούτοις ἔσκεισαν ἐκεῖ
ποδαρηθὼν κι ἔφ' ἔπικων
κι ἀρμάτων και τεθρίπκων
διάφοροι πολεμικοὶ
σχολιασταὶ και κριτικοί.

Κι ὁ Περικλέτος ἔκανε πολλὰ παρατηρήσεις
ἐπάνω ὅτ' ἀσκήσεις
κι ἀπὸ ραχούλαις ἔδλεπε και λέρους και βουνὰ
τὶ καθάλιναις ἀφίαν ἀλόγων πσιανά.

Κι οἱ καταρράκι ἔξαιφνης ἀνοίγουν τ' οὐρανὸ
τοῦ τόσοσ κυανοῦ,
κι ἔπαυσε κάθε δρῆσις και καθερία βροντή
μὲ τὴν νεροποντή.

Κοιμάται στεγασμένο πολὺ κρηφναριό,
κι ἔμεις σχεδὸν μουσική
τραβᾶμε σὸ Μενίδι...
ἀληθινὰ και τοῦτο φιλόθενο χωριό

Τὶ φρόνημα γενναίον, τὶ πατριωτισμός,
παντοῦ φιλοξενίας θερμῆς παροφουσόσ.
Και τᾶρα σὶτᾶν ἐπέδρων τὴν μνήμην αἰωνία
μὲν ἡ φιλοξενία
ἐκαίνης τῆς πατρίδος τοῦ Μίχα τῆς κλεινῆς...
κτυπήσαμε τῆς πόρταις, δὲν ἀνοίξε κανεὶς.

Μὰ κώχη μόνο, μὰ γωνιὰ
ἔγησαμε βραγμένοσ,
κι ἔμωσ μὲ φλέγμα κι ἄπονη:
σὶτην παρακάτω γειτονιὰ
μὰς λὲν οἱ στεγασμένοι.

Ἐμπρός ὅτ' ἀπόσ, βρεῖ παιδιὰ... τὸ βῆμα σας ταχὺ...
ἀνοίξετε, φωνάζομε, μὰς ἐλοῦσε βροχή.
Τοῦ κάκου και κτυπήματα και παρακάτω τόσα...
σὶτην παρακάτω γειτονιὰ μὰς εἶπαν και ὅτ' ἀπόσ.

Φιλοξενίας κι ἀπ' ἐκεῖ κι ἀγάπης νέον δεῖγμα,
κι ὁ νέος Κωνσταντίνος
ἐφώνησε κι ἐκαίνοσ
πὺς ἡ φιλοξενία των εἶναι τοῦ κράτους σῖγμα.

Ἐμοῦσκεφε κατακλυσμός κάθε τῆς μάχης λόντα
κι ἀπὸ χαρᾶν ἠλάλασαν οἱ βάρβαροι κι οἱ Κρούμοι,
κι ὅπως βροχή κατέστρεψε τὸν μέγαν Ναπολέοντα
ἔτσι πολέμησε κι ἔμὰς βροχή μὲ τὸ τουλοῦμι.

Πλὴν ἡσύχασαν ὀλίγον τὰνυπόκατα στοιχεῖα
κι ἦλθε ξαστερίας ἡμέρα,
κι ἔγινε μ' ἐπιτυχία
σύγκρουσις στρατῶν δευτέρω.

Ἐπατούσαμε μισοτάνια,
κι ἦλθαν και πολλὰ φουστάνια
και τραγύρω μὰς σκορποῦσαν ἔριδα κι ὀλαγγυλάγγη,
κι ἔλεγαν πολλοὶ ἐψηφείρις νὰ τὸ πάρωμε φαλάγγη.

Τὶ βαρὸδρομος κλαγγὴ και τί σπιδες ἀπὸ μάτια...
πολεμοῦσαμε κι ὄρθοι, πολεμοῦσαμε και ὄστρη,
κι ὁ Διάδοχος μὰς εἶπε και ὁ φέτιχα πυρὰ
πὺς δὲν πρέπει μὲ τὸ στήθος νὰ κτυποῦμε φανερά.

Ἐτῆς ψευδομάχαις δὲν εἶναι Χάρος,
ὅτῆς ψευδομάχαις καθένας τρέβεται,
και συνειθίζει και πέρνει θάρρος...
κανεὶς δὲν φεύγει, κανεὶς δὲν κροβεται.